

Naprawa uszkodzeń a kształt muszli niektórych paleozoicznych ślimaków pleurotomarioidowych

Anna Lindström and John S. Peel

Acta Palaeontologica Polonica 50 (4), 2005: 697-704

Ślimaki z nadrodziny Pleurotomarioidea wykształcają zwykle spiralne pasmo analne, zwane selenizoną, na zewnętrznej powierzchni skrętu, pozostające po zamknięciu szczeliny analnej (wcięcia krawędzi aperturalnej). Szczelina i selenizona mogą mieć znaczenie dla rozprzestrzeniania się pęknięć spowodowanych atakami drapieżników. Wyraźna selenizona może zapobiec rozprzestrzenieniu się pęknięcia przez cały skręt muszli. Porównaniu sześciu gatunków paleozoicznych ślimaków pleurotomarioidowych z naprawionymi uszkodzeniami muszli wskazuje, że zagojone urazy zależą od charakteru selenizony i od kształtu muszli. Gatunki te można zaliczyć do trzech grup morfologicznych (planispiralne oraz stożkowospiralne typu *Turbo* i typu *Trochus*) i wykazują one rozmaicie wykształcone selenizony. Muszle stożkowospiralne typu *Turbo* w porównaniu z formami planispiralnymi częściej wykazują zagojone ślady uszkodzeń, co wskazuje, że udawało im się częściej przeżyć ataki drapieżców. Badany materiał jest zbyt ubogi, by dawał statystycznie istotne wnioski, ale analiza poszczególnych przypadków wskazuje, że interpretacja powinna uwzględniać złożoność wpływu zarówno kształtu muszli, jak i charakteru selenizony.

Key words: Gastropoda, Pleurotomarioidea, repaired injuries, shell form, selenizone, Palaeozoic.

Anna Lindström [anna.lindstrom@pal.uu.se] and John S. Peel [john.peel@pal.uu.se], Department of Earth Sciences (Palaeobiology), Uppsala University, Norbyvägen 22, SE-752 36 Uppsala, Sweden.